

22 Μαρτίου 2015

Το κελλί του Γέροντος Παΐσιου στον Τίμιο Σταυρό

/ [Οδοιπορικά - Προσκυνήματα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Στην διαδρομή από Σταυρονικήτα προς Καρυές, λίγο μετά το προσκυνητάρι από τα αριστερά του δρόμου, ξεκινά ένα μονοπάτι.

Διασχίζει χαμηλό δάσος από κουμαριές, άρια και ρείκια, ανεβοκατεβαίνει σε ανώμαλο έδαφος και καταλήγει σε ένα Καλύβι περιφραγμένο με συρματοπλέγμα.

Δίπλα στην πόρτα υπήρχε ένα κουτί με σχισμή, σαν γραμματοκιβώτιο, και ένα σημείωμα που έγραφε περίπου τα εξής: «Σημειώστε στο χαρτί τι θέλετε να συζητήσουμε και βάλτε το μέσα στο κουτί. Περισσότερο θα ωφεληθείτε από την προσευχή παρά από την συζήτηση». Ένα σύρμα δεμένο πάνω στην περίφραξη χρησίμευε για να χτυπά το καμπανάκι και να ειδοποιείται ο Γέροντας.

Την ευρύχωρη αυλή κάλυπταν ελαιόδενδρα και λίγα κλήματα. Επάνω στο μονοπάτι δέσποζε ένας σωρός ξύλα. Τα είχε τοποθετήσει εκεί, για να μη φαίνεται όταν κυκλοφορούσε από το κελλάϊ στο εργαστήριο. Κατηφορίζοντας προς το Κελλάϊ δεξιά, κάτω από μια ελιά, ήταν ένα τραπεζάκι και δυό-τρία πρόχειρα καθίσματα, το θερινό Αρχονταρίκι του.

Αριστερά ήταν ο τάφος του παπα-Τύχωνα, οπού ο Γέροντας είχε φυτεύσει δενδρολίβανα για να μην πατιέται.

Τρία-τέσσερα σκαλοπάτια οδηγούσαν σ' ένα διάδρομο, πού υπήρχε πριν από την είσοδο, ανάμεσα στο σπίτι και σ' ένα πεζούλι. Οι άκρες του διαδρόμου ήταν κλειστές με πόρτες, για να κόβεται το ρεύμα του αέρος.

Αριστερά ήταν ένα πρωτόγονο μαγειρείο, μια θέση στο πεζούλι, όσο να χωρά η κατσαρόλα, και από κάτω ένας χώρος για ν' ανάβει φωτιά.

Υπήρχε μικρό υπόστεγο πριν από την είσοδο της Καλύβης και ο προσκυνητής, περνώντας την θύρα της εισόδου, βρισκόταν σε έναν προθάλαμο με ένα βήμα πλάτος και τρία μήκος, πού φωτιζόταν από ένα παραθυράκι.

Κατ' ευθείαν εμπρός ήταν το κελλί του Γέροντα και αριστερά το Εκκλησάκι του Τιμίου Σταυρού με τρεις-τέσσερις εικόνες στο τέμπλο, ένα στασίδι, ένα αναλόγιο και τίποτε άλλο.

Εντυπωσιακή απλότητα. Λίγα μέτρα δυτικότερα από την είσοδο άλλη εξωτερική πόρτα οδηγούσε στο εργαστήριο του και στο Αρχονταρίκι. ένα μικρό, φτωχό κελλάκι με χαμηλό ταβάνι από καλάμια και χώμα, και με δυο πολύ στενά κρεβάτια, που μεταξύ τους απείχαν ελάχιστα, μόλις χωρούσε να σταθεί ένας άνθρωπος.

Το μικρό Καλυβάκι του Τιμίου Σταυρού δεν είχε πολλές δυνατότητες φιλοξενίας και ο Γέροντας με το ησυχαστικό του τυπικό φιλοξενούσε με διάκριση, όταν έκρινε ότι υπήρχε ανάγκη. Γράφει σε επιστολή του (21-12-71): «...Έχω όλη την αγαθήν προαίρεσιν να σας φιλοξενώ με όλην την γύφτικήν μου φιλοξενία στην Καλύβη μου και να είμαι δικός σας όχι ο μισός Παΐσιος αλλά ολόκληρος. Όποτε θέλετε να μην διστάζετε, (διότι όταν θα καταλάβω ότι διστάζετε, θα στενοχωρηθώ). Μόνον τώρα τον χειμώνα, έναν μόνον δέχεται η Καλύβη. Δυστυχώς η Καλύβη μου δεν συμφωνεί με την καρδιά μου».

Ανατολικά του Κελλιού υπήρχε στέρνα με βρόχινο νερό πού συγκεντρωνόταν από την σκεπή με λούκια. Από αυτό έπινε και προσέφερε και στους επισκέπτες. Πιο πέρα υπήρχε άλλη ανοιχτή μεγαλύτερη στέρνα για άρδευση, πού ποτέ δεν χρησιμοποίησε, γιατί δεν καλλιεργούσε κήπο. Εξωτερικά η ζωή του Γέροντα στο Καλύβι του Τιμίου Σταυρού ήταν περίπου η εξής: Αποβραδής κοιμόταν δυό-τρεις ώρες και ξυπνούσε κοντά στα μεσάνυχτα. Έκανε αγρυπνία και ξεκουραζόταν λίγο το πρωί, πρίν από το φώτισμα. Την ημέρα, αν δεν είχε επισκέπτες, έκανε εργόχειρο: Σταμπωτά εικονάκια και Σταυρούς στην πρέσσα. Τίς υπόλοιπες ώρες μελετούσε, προσευχόταν και απαντούσε στα πολλά γράμματα που ελάμβανε από πλήθος ανθρώπων και πού παρακαλούσαν για προσευχή ή ζητούσαν απάντηση σε σοβαρά προβλήματα. Έγραφε επί ώρες την ημέρα και όταν σκοτεινίαζε συνέχιζε με το κερί. Με την πάροδο των ετών οι επισκέπτες αυξήθηκαν κατά πολύ. Πολλές ώρες τον απασχολούσαν με τα προβλήματα τους.

Για ένα διάστημα, δύο ημέρες την εβδομάδα (Τετάρτη και Παρασκευή), παρέμενε έγκλειστος. Δεν άνοιγε σε κανένα. Νήστευε, προσευχόταν και έκανε λεπτή πνευματική εργασία στον εαυτό του. Είχε και ένα πολύ μικρό Καλυβάκι στο δάσος, προς το ρέμα, πρόχειρα φτιαγμένο, σκεπασμένο με λαμαρίνα, κοντά σε μια πηγούλα, και μερικές φορές αποσυρόταν σε αυτό για περισσότερη ησυχία. Μετά τόν εγκλεισμό ή την απουσία του, έπαιρνε τα σημειώματα των επισκεπτών και έκανε γι' αυτούς προσευχή καρδιακή.

Συνήθως ελειτουργείτο και κοινωνούσε στο Μοναστήρι (Σταυρονικήτα). Έκανε όμως κατά διαστήματα και στο Εκκλησιάκι του θεία Λειτουργία ή πήγαινε κάπου-κάπου και σε γνωστά του Κελλιά να λειτουργηθεί. Μάζευε ελιές και κάποιες φορές με ένα πρωτόγονο και πρωτότυπο ελαιοτριβείο δικής του επινοήσεως και

κατασκευής, έβγαζε λίγο λάδι για τα καντήλια της Εκκλησίας. Έδινε ελιές σε πτωχούς ασκητές και γεροντάκια της Καψάλας. Τους επισκεπτόταν για να ωφελείται και να τους βοηθά σε ό,τι μπορούσε.

Με μαγειρεύματα δεν καταπιανόταν, εκτός αν, πολύ σπάνια, φιλοξενούσε κάποιον. Κάποτε φιλοξένησε γνωστό του νέο. Έβαλε να μαγειρέψει. Στούμπισε λίγες φακές, έβαλε και λίγο ρύζι στην κατσαρόλα, το ανάλογο νερό και άναψε την φωτιά με ένα δεματάκι φρύγανα από ρείκια και σουσούρια, πού αφθονούν στην περιοχή. Κάθησαν πιο πέρα και συνομιλούσαν. Ο νέος νόμισε ότι ο Γέροντας απορροφήθηκε από την συζήτηση και λησμόνησε το μαγείρεμα. Σέ λίγο όμως το φαγητό ήταν έτοιμο. Δεν χρειάσθηκε ούτε ανακάτεμα. Τόσο απλή ήταν η μαγειρική του.

Έκαναν τον Εσπερινό με κομποσχοίνι. Ο νέος στο Εκκλησάκι και ο Γέροντας στο κελλί του, οπού διάβασε και το Θεοτοκάριο. Ύστερα παρέθεσε τράπεζα και δεν έπαυε με αγάπη πατρική να συμβουλεύει και να νουθετεί τόν νέο. Το φαγητό ανέλαιο, αλλά πολύ γευστικό. Εντύπωση προξένησε η ήρεμη συντριβή του, όταν είπε την προσευχή της τραπέζης. Συγκεντρώθηκε στον εαυτό του σαν να αποσπάσθηκε από τα γήινα και σαν να μεταφέρθηκε μπροστά στον Χριστό. Μετά το δείπνο βγήκε να ταΐσει τα άγρια ζώα τα οποία καλούσε καθένα με το όνομά του. Κατά το ηλιοβασίλεμα έκαναν μια ώρα κομποσχοίνι στην αυλή χωριστά και ύστερα ο Γέροντας, αφού τακτοποίησε τόν επισκέπτη στο Αρχονταρίκι, αποσύρθηκε στο κελλί του.

Σε αυτό το φτωχικό Καψαλιώτικο Καλυβάκι ασκείτο ο Γέροντας. «Εν λάκκω κατωτάτω», αλλά με πολιτεία υψηλή, με προσευχή αδιάλειπτη, μόνος με μόνο τόν Θεό και τρεφόμενος με την χάρι Του. Πάμπτωχος από υλικά και ανέσεις, αλλά πλούσιος από αρετές και θεία χάρι. Έλειωνε τον εαυτό του στην άσκηση και

ανέπαυε πνευματικά κάθε άνθρωπο. Αλγούσε ο ίδιος για τον πόνο και τις αμαρτίες των ανθρώπων και ταυτοχρόνως τους μετάγγιζε χαρά και παρηγοριά. Πάλευε με δαίμονες, συνομιλούσε με Αγίους, συναναστρεφόταν με άγρια ζώα και βοηθούσε πνευματικά τους ανθρώπους.

από το βιβλίο «Βίος Ιερομονάχου Παΐσιου του Αγιορείτου» του Ιερομονάχου Ισαάκ

Φωτογραφίες Κελλιού: keliotis (30 Ιουνίου 2010)

Πηγή: agioritikesmnimes.blogspot.gr